

Publicerad 2019-04-30 07:24 av Cikoria Blå

Kommer att redigeras

Dansbana/ dansgolv. Tidigt 70-tal.

Jag borde tackat henne,
hon som alltid hälsade
vänligt på mig när jag
kom sent och ställde
mig på dansgolvet.

Det var så de gjorde,
töserna på den tiden,
de stod där
i en klunga
så att pojkarna kunde
välja och vraka vilken tös
de skulle bjuda upp.

Jag körde ensam dit till
dansställena, jag hade ingen
att åka tillsammans med.

"Jag kör dit, för jag vill dansa",
sa jag, "det gör inget att jag får köra ensam."

Visst önskade jag att jag hade haft några
vänner att åka tillsammans med, men jag
hade ingen, verkligen ingen.

Det var i början på 70- talet och de
som jag förut hade åkt ut och dansat
tillsammans med hade "stadgat sig"
som det kallades, de hade träffat
någon, förlovat sig och till och med
gift sig och fått barn.

Jag hade inte träffat någon, jag ville
bara dansa.

Det var inte många som
ville dansa med mig.

Jag förstår efteråt
att hade jag bara sett lite glad ut, hade

det varit lättare, då hade jag nog
fått dansa mera.

Men det var inte så lätt att klistra på
sig ett leende där i ensamheten.

Det var alltid några pojkar som troget
kom och dansade med mig.

De var inga större stjärnor på
dansgolvet de heller, men det var
snälla, fina rediga pågar.

Ibland tänker jag på dem,
undrar hur det gick i livet för dem.
Jag vet ju inte ens deras namn.

Men tänk vad hon gjorde nytta för mig,
den glada tjejen, hon som alltid hälsade så trevligt
på mig, det var en blick, en nick och ett
"Hej", sen var hon uppe och dansade igen.
Hennes "hej" gjorde att jag kände att jag hörde till
lite grann.

Tänk om jag kunde tacka henne,
men jag vet inte hennes namn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cikoria Blå med Poeter.se id #96002 innehar upphovsrätten